

МОНОЛОГ СО ПАМЕТНИКОТ

Безброј ѝесни за ѝебе најишав
ишџо срцево ѓи раѓаше
душаџа ѓи носеше ракаџа ѓи ѝишуваше

Безброј зборови
на харџија осџанаа како ениџма
нейрочиџани неразбрани

Безброј солзи
ишџо каџеа со часови
ишџо минеа беа жешки

Косиџе обелеа
ѝоѓледоџ се замори
ѝрејероџ на срцеџо се смири
коѝнежоџ
во мракоџ од душаџа ѓо заклучив
не ѓо давам
ни на најволшебниоџ сон
ишџо каџавечер ме маме

Не велам

беше залудно
не вела̑м
беше ѿо̑у̑сѿо

Само ѿи̑шу̑вам
да ја разби̑јам
ѿрокле̑ша̑ва ѿи̑шина
и мачна̑ѿа само̑ѿи̑ја
која е̑ѿе ѿов̑ѿорно чу̑сѿву̑вам
ќе ми го ѿо̑ка̑же не̑ѿино̑ѿо царсѿво

Понизно
ѿи о̑ѿворам вра̑ѿи̑ѿе
сѿворени
од ил̑јадници осамени ма̑јсѿори
кои ѿа̑ка ја лечеле ѿа̑га̑ѿа
ѿо зеле кедеро̑ѿ
делка̑ле деноно̑ќно
и ѿросѿор за̑ѿвориле
вра̑ѿа сѿвориле

еве

ѿи слуша̑м
ударѿѿе на ѿе̑шкѿѿе чекани
како ѿа̑га̑а̑ѿ
на сѿара̑ѿа на̑ковална
ѿраве̑ќи ѿи рези̑ња̑ѿа
и̑ѿо не р̑га̑а̑ѿ
и клучо̑ѿ
и̑ѿо мо̑жа̑ѿ да го има̑а̑ѿ
само осамени̑ѿе

Првиоѿ чекор
 и милиони ѿаѿеки
 кои водаѿ
 на едно месѿо
 ѿовѿорно
 каде сега сѿојам
 волшебнo е ѿоа
 некој
 дошейнува ѿозади мене
 ѿрвиѿе чекори
 знаеш се мачни
 како мачнинаѿа
 иѿо ѿи го ѿреврѿува сѿомакоѿ
 но ѿоѿоа
 сами ѿе водаѿ
 влезе
 влезе и не се колебај
 несѿрѿливо шейѿи гласоѿ

Тука
 во царсѿвоѿо на самоѿијаѿа
 ѿи си го сѿодар
 ѿи си слуга
 ѿи си ѿи

Ги бараш сѿомениѿе
 колку иѿо сакаш
 кои ги сакаш
 кога ги сакаш

Тие се ѿвои
 извадиѿи
 или ѿуѿиѿиго немироѿ

ке го сѝвори врѝло҃гоѝ
 да го сѝори
 ѝоа за ѝебе

Евеѝи моѝѝе
 ѝовѝорува шейоѝоѝ
 ѝо҃ледниѝи
 ѝааму
 во ѝодножјеѝо
 на ова го҃лемо ниѝѝо

По҃ледниѝи
 колку се убави

Ги везев
 како вредна везилка
 на белинаѝа од деноѝ

Ги редев
 ѝи наредив
 на низаѝа од живоѝоѝ
 ѝѝо ми ја ѝодари судбинаѝа

Ги наредив ѝо
 ми҃гови
 минуѝи
 часови
 денови
 недели
 месеци
 години

Се҃а вака

убаво наредени
 ѿподредени
 можам да ѿи ѿледам
 можам да ѿи вадам
 кога сакам

Не се ѿлаши од нив
 веќе неуморно шеѿоѿи ѿласоѿи

Но сега не е ѿзади мене
 до мене е

Сакаш ли да видиш некој

Сѿрѿисе
 само да ја оѿворам
 временската ѿорѿа
 ќе ѿе водам низ ѿунелоѿи
 свеѿлинаѿа е заслеѿувачка
 брзинаѿа
 неможеш да ја замисли
 ѿвојоѿи мал човечки мозок
 но ѿоѿлинаѿа
 ѿѿо ѿи се разлива низ ѿелоѿо
 е несекојдневна
 не го чувѿвува ѿелоѿо
 лебдиш во свеѿлинаѿа

Еве
 еве веќе сѿиѿнавме
 го одбрав овој сѿомен
 да го видиш
 кога ѿосѿоев

ко̄га шей̄ош̄ош̄ го̄ корис̄шев
 ѿлаше̄кисе да не го̄ ис̄лашам
 ѿоа ср̄це кое го̄ ѿсакував
 ѿремено̄гу беше нежно
 криливо
 најубавӣше крис̄тали
 не беа чис̄ти како ѿоа ср̄це
 најска̄ѿоценӣше дӣјаман̄ти
 беа безвредни
 во с̄ѿоредба на ѿоа ср̄це

шей̄ошев
 да не го̄ вознемирам
 да не го̄ скршам
 да не го̄ извалкам
 ве̄ш̄еро̄ш̄ ѿос̄ѿојано ме демнеше
 чекаше да го̄ ѿодӣгнам гласо̄ш̄
 виор да го̄ с̄ѿори
 ма̄гли да донесе

Сакаше
 но не му дозволив

Та за̄ѿоа шей̄ошев

Еве ѿо̄гледни
 во онаа зелена клӯѿа
 знаеш ли колку лу ср̄ца
 кӯѿидон со с̄ѿрела̄ѿа ги ѿрободил
 ѿука е и мое̄ѿо
 ѿука е и
 крис̄тално̄ѿо
 дӣјаман̄ско̄ѿо

и сега го гледам
и сега го чусивувам
како нежно прейери
прейери заедно со шемјанушкаа
на која сега
еве гледај
ќе и подарам една солза
да не овене
погледнија преваа
го засили зеленило
се згуснала
сака пошла да сјане
и аа
да ја осеи шойлинаа
на шие млади шела

Слушниго хорои
ишицие јаго најравија
и љубовна симфонија
од грлаа им шече

Волшебници се шие

Пајацие мрежа плеаи
подиум ќе биде
каде нема чекори
шуку игра ќе се игра

Свешилкие
силаа ја губаи
но месецои
што на небо сјои
зрацие ги пуша

ġи шера да ишааӣ
 сака и шој
 балоӣ да го гледа
 балоӣ на вљубениӣе

Погледнӣи
 ионесени се од занесоӣ
 не зборувааӣ нишӣо
 иогледӣӣе ġи вкрсӣија
 душӣӣе ġи оӣворија
 каде кодови шајни
 во шифри с̄иавени
 сега се оӣварааӣ
 но шоа
 за нив мака не е
 го знааӣ секој код
 ја знааӣ секоја шајна

Да ġи остӣавиме
 нека шанцувааӣ
 незнааӣ ӣӣе за умор

Сега
 кога го виде
 овој с̄иомен
 не ġи пуш̄ӣај солзӣӣе
 ӣӣе се ӣешки
 ӣӣе се жешки

Дали слушаӣ осаменику

ќе ка̄наӣ во нишӣо
 ќе ка̄наӣ во ӣразноӣијава

Не се доволно ѿешки
 не се доволно жешки
 ѿредвреме да ја оѿвораѿ
 ѿорѿаѿа од кедер

Зачувај ѿи
 имаи и сѿомени
 на низава долѿа
 каде можеш со месеци да ѿлачеш

Но
 нема ѿие да ѿи вадам

Премноѿу се мачни
 ѿремноѿу се ѿемни
 ќеја зѿуснаѿ
 и ѿака ѿусѿава ѿемнина
 ќе одлеѿааѿ
 некаде ѿаму далеку

Осаменику
 еве од долѿоѿо раскажување
 од долѿоѿо одење
 се изморив
 некој ми велаѿ
 се уѿѿе си млад
 но осѿарев
 не можам цврсѿо
 да ја носам ѿемнинаѿа на ѿрбоѿ
 да седнеме
 ѿака ѿолесно ќе биде

*Золѣо молчиш
мислиш нишѣо е
ѣразно е*

*Не
ѣовѣорно ушѣе една лаѣа
лаѣа на ѣвојоѣ ум*

*Исѣружија ракаѣа
ѣе ѣо сеѣиш мрамороѣ
ладен е
но цвврс е
ѣонекоѣаш ѣука
но и ѣонаѣаму ладен е*

*Но нека е
ѣажнаѣа душа
осаменаѣа душа
не може да ѣо сеѣи сѣуденилоѣо
ѣоа е насекаде
зайоа седни*

И сѣоељеѣо е заморно

*Седни
ѣе молчине
ѣе ѣребаруваме ѣо низаѣа*

*Додека молчине
восхиѣоѣ ѣе ѣо ѣушѣиме
нека се всади во ликоѣ
ѣе видиш
насмевки искрени ѣе намами*

Седeњeтo сe oдoлжe
 нo вpeмeтo
 ишyкa нeмaшe мoќ
 нeмaшe вpeднoсћ
 никoј нe гo бaрaш
 нo и нe бeшe иoишpeбнo
 никoј нишeтo нe мeрeшe
 сaмo звyцишe
 иoсћoјaнo јa мeнyвaa кoлoришнoсћa
 вaрирaa
 и ги ишpавea eфeкцишe вeчaишлeви

Дaли oвa e ишoшoрoиш
 сишe мoлчaиш
 ги чyсћвyвaм
 нe глeдaм никoј
 нo мoлчeњeтo сe чyсћвyвa
 ишyкa и ишaмy
 нeкoјa вoздишкa ишeвкa ишeвкa
 кe oишкeнe oд грлo нeмo
 ишaкa бaрaмe мислaм
 дeкa кe гo нaмaми
 кe гo исћeрa скрбoиш
 нo знaм
 нeмoжe
 сe ишeишл дo сeкoјa клeишкa
 нe нe
 нe e ишeишeн
 нaвлeгoл вo сришћa
 вo јaдрoсo нa клeишкaишa
 нeмoќни сe
 виpyсивe лaкoми

не можай̄ да влезай̄ во јадрой̄о
скрб̄та̄ ги униш̄тува
й̄елин во себе носи

Но сей̄ак
воздиш̄кӣе
ја намалуваа̄й̄ јачина̄та на й̄елино̄й̄
й̄ривремено
до следна̄та

Осаменику
й̄ов̄торно̄ го слушам шей̄о̄й̄о̄й̄
дали сӣ й̄ука
еве з̄гра̄й̄чив
неколку залӯтани а̄й̄оми сила
ке̄ ги земам
и зна̄й̄ й̄ов̄торно̄ ке̄ можам
да ја фа̄та̄м низа̄та
ке̄ извлечам неко̄ј мӣг

За й̄ор̄та̄та не̄ г̄рижисе
й̄уш̄тӣја мисла̄та
ке̄ одле̄та̄ та̄а̄ та̄му
кажува̄ки и да се о̄й̄вори

Еве
й̄е донесов на врво̄й̄ од й̄ланина̄та
високо
каде й̄о̄гледо̄й̄ е јасен
од й̄ука ке̄ видиш̄ се
доближисе
доближисе до еделва̄јсо̄й̄
й̄рисус̄тво̄й̄о̄ го й̄ера да за̄й̄рей̄ери

нежен е ѿој цвеѿ
 чесѿо ѿаѿи на овој еделвајс
 на мојоѿ единсѿевен цвеѿ
 му раскажувам ѿриказни
 на крајоѿ
 кога ќе завршев со раскажувањето
 гледав како исѿушѿа
 кайка на белиоѿ снег
 бисер се ѿравеше
 ги собирав
 ги чував
 љубоморно само за мене
 неznam дали е ѿоа солза
 или само кайка
 но чусѿвува
 го знам ѿоа
 осаменику
 го знам
 слушав внимателно
 за оној ден ден на свеѿиоѿ грал
 најолнеѿ со вино
 вино кое го ѿиеш
 и ѿијан од љубов
 си до крајоѿ од живоѿоѿ
 ден
 кога ангелиѿе од небоѿо
 се симнувааѿ
 благословоѿ да го дадаѿ
 иѿо со себе го ѿонеле
 ден
 кога дошле
 од две
 да сѿвораѿ едно.

Пошоа

кога книгаџа ќе ја зашвораџ
 џи џушџааџ зурлиџе да џишџаџ
 џолку силно
 шџо и небоџо ќе слушне
 џаџаниџе да удраџ
 џолку силно
 шџо и маџмаџа се сџреси

Гледаш ли осаменику
 гледаш ли во џоа срце
 каква џоџлина зрачи
 каква свеџлина блика
 џи избрка околу себе
 злиџе духови
 лошиџе самовили
 сакаа круџ да сџвораџ
 оро да иџрааџ
 злоба да исџураџ

Моќно е џоа
 амаџлија од збор џрави
 џи чува и џази
 во ноќи немирни шџо идаџ
 во дни шџо врваџ
 ќе џи носи рекаџа
 брановиџе се силни
 ќе џи удира од бреџовиџе
 осџри се џије

Моќно е џоа
 џее и кога е џажно

моќно е осаменику
моќно е

Тиќина
ѿемнина
и шумови

чекориѿе одаѿи
ѿаѿекаѿа
сама се ѿојавува

чекориш ли осаменику
некаде најред
шеѿоѿи шеѿоѿоѿи
брзам
иѿам

Сакам да ѿе однесам
сакам да ја видиш
ѿрадинаѿа

Заѿани
ѿлоѿоѿи да ѿо ѿрѓнам
од желби ѿо исѿлеѿив
со снииѿа ѿо врзав

Поѓледни и восхиѿувајсе
налик на рајска ѿрадина е
цвеѿовиве
шаренобојни и разноврсни
ѿи има ѿремноѓу
насекаде
внимавај каде ѿазиш

еден цвеѝ
 еден миѝ
 ќе униѝиш дел од сѝоменоѝ

Ова е ценѝароѝ
 ѝиѝе два цвеѝа
 се бесценѝи
 ѝоѝледниѝи
 колку се милни
 ѝо бараа зракоѝ сончев
 ѝовѝорно сила да збераѝ
 радосни и сиѝурни се
 ѝука ѝод крошнаѝа
 на нежнаѝа лиѝа
 со цвеѝовиѝе свои ѝи храни
 со мирисоѝ ѝи буди
 ѝорд сум на нив
 радосен
 коѝа ќе ѝи видам
 науѝро
 како ѝи кревааѝ кревкиѝе ѝела
 молежливо ширеѝи ѝи ливчињаѝа
 за доѝир нежен

Еѝе ѝоа е ѝрадинаѝа
 која јас ја сѝворив
 коѝа
 немојкѝа обзема
 целосно
 и сила се нема
 да се ѝомине во самоѝијаѝа
 ѝоѝаш
 само од ѝрадинаѝа

со ѿо̄глед
 цр̄ѿам сна̄га
 ко̄га за ѿочинка иѿѿам
 крошнай̄ѿа ширна ѿо̄гаиш
 желно ја ѿосакувам
 со мирисо̄ѿ оѿоен
 соно̄ѿ да го намами
 со веѿеро̄ѿ да го донесе

Заѿѿоа
 ко̄га го гледам еделвајсо̄ѿ
 како ја ѿушѿѿа кай̄каѿѿа
 ѿонеко̄гаиш ми е жал
 иѿѿо со мене
 кай̄ѿадневно ѿа̄гува
 не е создадена за ѿѿоа

Осаменику
 ѿремно̄гу чекори најравивме
 чув̄сѿвувам
 како приближуваме до зонаѿѿа
 на илузорни бури
 ефек̄ѿиѿѿе се слични
 налик како вис̄ѿинскиѿѿе
 ги чув̄сѿвуваиш ли ударѿѿѿе
 насекаде
 во секое кай̄ѿче од душаѿѿа
 болкиѿѿе се ѿивки
 но одекнувааѿѿ внаѿѿре
 кинаѿѿ ѿарче ѿо ѿарче
 недавааѿѿ
 време или начин
 разумо̄ѿ да ги среди мислиѿѿѿе

хаосот̄ е ш̄ука
 но никаде
 една вис̄инска
 с̄ياسоносна
 само мрачни
 ш̄емни
 ш̄ажни
 ш̄равејки ја бураш̄а
 со секоја ш̄ош̄емна мисла
 ш̄омокна е
 ш̄обрза е
 руши се ш̄ред себе

Го чув̄уваш ли
 ш̄рулежот̄ од дувлош̄о
 се сокриле
 с̄иш̄е зли мисли
 сакааш̄
 ко̄инеаш̄
 болкаш̄а да ја збо̄аш̄аш̄
 немо̄кни се
 ко̄а ќе се соочиш со нив

По̄леднӣо
 се̄а овој с̄омен
 нема ве̄е мес̄о во не̄о
 од јачинаш̄а на созиш̄е
 и ш̄ој
 и мно̄гу дрӯи

Не г̄ледај
 осаменику

чекориѿе
 ѿовѿорно еве не донесоа
 ѿа му каде ѿѿо ѿрѿнавме

Заѿамеѿи
 коѿа ќе дојдеш ѿа му
 во царсѿвоѿо на самоѿијаѿа

Раскажувај
 зборувај
 движисе
 ѿо било која ѿаѿека
 и ѿука е убаво

Коѿа ќе сакаш
 да се враѿиш
 во свеѿоѿ на суровосѿа
 лицемериеѿо
 надуеносѿа
 ѿониженосѿа

Во свеѿоѿ
 каде
 лаѿаѿа е висѿина
 и
 висѿинаѿа е лаѿа

Не ѿо ѿроши
 залудно
 ѿоѿусѿо
 желбиѿе искрени
 чувајѿи само за себе
 ѿремноѿу лакоми има

*ке ши ги грабна̄ӣ
 ќе ги однеса̄ӣ
 со нивнӣе валкани раце*

*чес̄о̄ ѓа̄ӣ
 и кога ќе ѓомислиш
 дека многу рабо̄ӣ
 се само ѓеа̄ар
 или можеби знаеш
 дека е ѓеа̄ар
 не се грижи
 роља̄а ѓвоја
 од ѓоодамна е изӣрана
 ѓомина̄а
 ѓаму си само с̄а̄ис̄
 нем
 ѓодвижен*

*Не грижисе
 всадија воља̄а во срце̄о̄
 и ѓродолжи да чекориш*

*Грабӣо мӣо̄
 кој ќе ши дојде
 на до̄ир до рака̄а
 и гласно из̄овори*

**НАДЕЖТА Е МИГ ЗА КОЈ ВРЕДИ ДА СЕ
 ДВИЖИШ И ПОНАТАМУВО КРУГОТ ДАЛИ
 БИЛО ВО СУРОВОСТА ИЛИ ОСАМЕНОСТА.**

Рецензија

Единствено би ја пофалил имагинацијата на некој што денес би ви рекол дека замислува Љубов, па макр таа била и невозможна, се разбира, од јасни причини; Љубов, како Љубов и само на миг доживеана е слатка и непофторлива. Да не се разбереме погрешно, тоа не значи ни дека замислувањето Љубов е одраз на несфатен гениј. Темата на оваа Поема може да се гледа и како позајмено клише, но и други примери во книжевноста покажува дека оној што знае што точно сака да каже се држи до прости и проверени книжевни обрасци.

Чернодримски ужива да ја украси со илјада совршенства жената во чија љубов е сигурен; со бескрајно задоволство тој ја разгледува во детали својата среќа. И тоа се сведува на величење на прекрасниот дар што му паднал од небото, што не го познава, а чија сопственост му е обезбеден.

Вредна Поема која не е само губење на време додека се чита.

Бранко Јованоски

Кратка Биографија
Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеав,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сми-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви

Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј-25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик-44.Последните седум дена на Љубовта-45.Моите Проштални Шепоти-46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот-48.Оставете ме барем да Сонувам-49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода-8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои не требало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
 5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
 Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
 Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Бранко Јованоски

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Поемата

Веб Студио Вавилон

Поема

Никодин Чернодримски- Монолог со Паметникот

Скопје 2006 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Монолог со Паметникот 2006 година 27 страни

ISBN-10 608-4778-65-8

ISBN-13 978-608-4778-65-3

EAN 9786084778653

